

itaque dico, quod cum voluntas antecedens, & consequens in sensu Christi & Damasceni, non sit in Deo respectu omnium voluntatum, sed solum respectu eorum, quae aliquomodo pendent ex arbitrio creaturae, ut ex eorum verbis expressè colligitur, ad voluntatem sic antecedentem, non pertinet voluntas antecedens in sensu Thomistarum, qua volunt Deum antecederet ad omnem nostrum consentium omnes liberos eventus ab eterno praedeterminare, quia haec voluntas apud eos semper impletur; quod totum, data opera, notavi r. diff. 4. quae. 6. num. 97. Ad 2. ex P. Fabro, jam explicati, quo sensu à Damasceno voluntas antecedens vocetur beneficium; sed cum voluntas antecedens, & consequens in sensu illorum Patrum sit solum respectu eorum, quae aliquo modo pendent ex arbitrio creaturae, ut dicebam; voluntas antecedens, qua Deus vult hominem praeveneri per gratiam vocationis, non pertinet ad voluntatem antecedentem, de qua loquitur Damascenus, nam haec est aliquo modo conditionata, quatenus per eam vult aliquo quantum ex se, si non ponatur impedimentum ex parte creaturae; at voluntas praevenerendi hominem per gratiam, non est conditionata, sed absoluta; quia absolute eam illi confert, quare ea explicatio, non accommodatur Damasceno, quod totum etiam notavi loc. cit.

Ad 3. ex Scoto, locus ille est omnino pro nobis, quia 60 voluntatem antecedentem ibi ponit conditionatam, & inefficacem, ac non ultimam; consequentem vero ponit efficacem, & ultimam, & vocat voluntatem beneficentis, atque ideo locum illum adduxi pro nostra explanatione quae. 6. cit. num. 96. unde non video, quomodo noster Auctor hinc deducat voluntatem beneficentis, non semper esse efficacem, loquendo de beneficentia, ut ibi capitur à Doctore, nam in alio sensu jam explicato ex Damasceno, utique verum est, non esse semper actum efficacem, Ad 4. dico hic sermone esse de voluntate antecedenti, juxta sensum Christi & Damasceni, qui primi illam tradiderunt divisionem, Sententia tandem illa, qua noster Auctor suam concludit defensionem, quod praefanda est fides subtilibus suis speculationibus, non convitiis verbis; digna plane foret arguta, atque solertia sui Auctoris omnibus nobis nota (nam domestici se se invicem norunt) nisi adagium obviaret, quod *laus in ore proprio fordescit*. Legat ergo suas laudes in alii Scotistis à me supra relatis, nec abundet in proprio sensu; memor, quod *Vespertilio ante faciem non gra- ditur Solis*; quemadmodum ipse, de seipso testatur in epist. ad Lectorem Amicum.

Ad 5. ex Scoto, locus ille est omnino pro nobis, quia 60 voluntatem antecedentem ibi ponit conditionatam, & inefficacem, ac non ultimam; consequentem vero ponit efficacem, & ultimam, & vocat voluntatem beneficentis, atque ideo locum illum adduxi pro nostra explanatione quae. 6. cit. num. 96. unde non video, quomodo noster Auctor hinc deducat voluntatem beneficentis, non semper esse efficacem, loquendo de beneficentia, ut ibi capitur à Doctore, nam in alio sensu jam explicato ex Damasceno, utique verum est, non esse semper actum efficacem, Ad 4. dico hic sermone esse de voluntate antecedenti, juxta sensum Christi & Damasceni, qui primi illam tradiderunt divisionem, Sententia tandem illa, qua noster Auctor suam concludit defensionem, quod praefanda est fides subtilibus suis speculationibus, non convitiis verbis; digna plane foret arguta, atque solertia sui Auctoris omnibus nobis nota (nam domestici se se invicem norunt) nisi adagium obviaret, quod *laus in ore proprio fordescit*. Legat ergo suas laudes in alii Scotistis à me supra relatis, nec abundet in proprio sensu; memor, quod *Vespertilio ante faciem non gra- ditur Solis*; quemadmodum ipse, de seipso testatur in epist. ad Lectorem Amicum.

E I N I S.

Ad 6. ex Scoto, locus ille est omnino pro nobis, quia 60 voluntatem antecedentem ibi ponit conditionatam, & inefficacem, ac non ultimam; consequentem vero ponit efficacem, & ultimam, & vocat voluntatem beneficentis, atque ideo locum illum adduxi pro nostra explanatione quae. 6. cit. num. 96. unde non video, quomodo noster Auctor hinc deducat voluntatem beneficentis, non semper esse efficacem, loquendo de beneficentia, ut ibi capitur à Doctore, nam in alio sensu jam explicato ex Damasceno, utique verum est, non esse semper actum efficacem, Ad 4. dico hic sermone esse de voluntate antecedenti, juxta sensum Christi & Damasceni, qui primi illam tradiderunt divisionem, Sententia tandem illa, qua noster Auctor suam concludit defensionem, quod praefanda est fides subtilibus suis speculationibus, non convitiis verbis; digna plane foret arguta, atque solertia sui Auctoris omnibus nobis nota (nam domestici se se invicem norunt) nisi adagium obviaret, quod *laus in ore proprio fordescit*. Legat ergo suas laudes in alii Scotistis à me supra relatis, nec abundet in proprio sensu; memor, quod *Vespertilio ante faciem non gra- ditur Solis*; quemadmodum ipse, de seipso testatur in epist. ad Lectorem Amicum.

Ad 7. ex Scoto, locus ille est omnino pro nobis, quia 60 voluntatem antecedentem ibi ponit conditionatam, & inefficacem, ac non ultimam; consequentem vero ponit efficacem, & ultimam, & vocat voluntatem beneficentis, atque ideo locum illum adduxi pro nostra explanatione quae. 6. cit. num. 96. unde non video, quomodo noster Auctor hinc deducat voluntatem beneficentis, non semper esse efficacem, loquendo de beneficentia, ut ibi capitur à Doctore, nam in alio sensu jam explicato ex Damasceno, utique verum est, non esse semper actum efficacem, Ad 4. dico hic sermone esse de voluntate antecedenti, juxta sensum Christi & Damasceni, qui primi illam tradiderunt divisionem, Sententia tandem illa, qua noster Auctor suam concludit defensionem, quod praefanda est fides subtilibus suis speculationibus, non convitiis verbis; digna plane foret arguta, atque solertia sui Auctoris omnibus nobis nota (nam domestici se se invicem norunt) nisi adagium obviaret, quod *laus in ore proprio fordescit*. Legat ergo suas laudes in alii Scotistis à me supra relatis, nec abundet in proprio sensu; memor, quod *Vespertilio ante faciem non gra- ditur Solis*; quemadmodum ipse, de seipso testatur in epist. ad Lectorem Amicum.

